

Gràcies, Dr. Estruch

No m'es gaire difícil escriure aquestes línies recordant al Dr. Estruch que recentment ens ha deixat. No m'és difícil perquè els meus primers passos com a estudiant de medicina, els vaig fer amb ell i vaig poder veure la capacitat de treball que tenia, la il·lusió que posava en tot el que feia, la honestedat que presidien totes les seves actuacions, la lleialtat als seus amics i a la seva gent i la fidelitat als seus principis. Era una persona conseqüent i coherent.

Coincidint amb la seva pèrdua, sento parlar dia a dia de la manca de valors en la societat i de la falta de disciplina que lamentablement no afavoreix el bon desenvolupament social ni personal dels nostres joves. Amb ell, s'ha perdut algú que defensava la necessitat de tenir uns sòlids punts de referència com a bona raó per a seguir endavant, de ser útil i així ésser feliç.

Home bo, estricte, vergonyós dels seus sentiments però carinyós. Obedient. Auster en totes les seves actuacions i gens presumptuós. Intel·ligent per no sentir-se ignorat en situacions en les quals no es va comptar amb ell. Hàbil per pensar que aquell lloc corresponia a un company més jove o més útil.

Metge immens, que es sorprenia amb els seus coneixements en múltiples disciplines mèdiques com la dermatologia que li entusiasma i la medicina interna. Va escollir la medicina general però la seva devoció fou la medicina esportiva, on realment va ser pioner junt amb altres tres mosqueters. En l'any 2002 segueixen sent vàlids els seus ensenyaments. Els seus estudis en dietètica deportiva gràcies a la important docència que exercí en el llarg de la seva vida professional, formen part de la memòria històrica de la majoria d'especialistes del nostre país.

Col·laborador fix en totes les iniciatives que tenien com a objectiu donar un pas endavant en allò que ell estimava. Impulsà la creació de la Societat Catalana de la Medicina de l'esport; recolzà la reinstauració de l'especialitat de la Medicina de l'Esport. Col·laborà amb totes les comunitats autònomes en l'expansió de l'especialitat. Formà part quan se li demanà de la FEMEDE.

Quan escric aquestes paraules RECORDANT EL MEU PARE, em sembla difícil poder disposar en les nostres persones de dues o tres qualitats que el distingiren. La seva memòria ens ha d'animar a seguir endavant, a lluitar per defensar honestament allò que volem sense por a res. A ser valents com ho va ser ell. La seva pèrdua ha de ser un estímul inqüestionable per unir-nos en aconseguir una especialitat forta que ens arribi a realitzar un treball seriós i rigorós i per suposat al servei de la societat.

A mi em queden molts més records, vivències personals i íntimes que s'amontonen al meu cap i al meu cor i que intentaré aprofitar i en la mesura que em sigui possible transmetre als meus amics i per suposat als meus fills. Algunes són només per mi.

Gràcies papa